

інтегральною характеристикою діяльності підприємства, однак її підвищення не повинно стати самоціллю. Необхідно орієнтуватися на те, щоб конкурентоспроможність пропозиції, наявних ресурсів і менеджменту підприємства були достатні для реалізації обраної конкурентної стратегії з

метою отримання бажаних результатів діяльності. Але, щоб виграти в конкурентній боротьбі, потрібно володіти певною перевагою на ринку, вміти створити фактори переваги над конкурентами у сфері споживчих характеристик продукції та засобів її просування на ринку.

Література

1. Захаров А. Н. Конкурентоспособность предприятия: сущность, методы оценки и механизмы увеличения / А. Н. Захаров, А. А. Зокин // Бизнес и банки. – 2004. – №1-2. – С.1-5.
2. Памшева Д. Д. Пути повышения конкурентоспособности предприятия / Д. Д. Памшева, В. И. Прилепская // Новая наука: От идеи к результату. – 2016. – №11-1. – С.123-125.
3. Пархоменко А. И. Повышение конкурентоспособности предприятия, инновационные идеи ведения бизнеса / А. И. Пархоменко // Образование и наука без границ: социально-гуманитарные науки. – 2016. – №3. – С.79-82.

УДК 330.322:336.227.5

ПЕРЕВАГИ ТА НЕДОЛІКИ ЗДІЙСНЕННЯ ІНВЕСТИЦІЙ В ОФШОРНИХ ЗОНАХ

Ряба А. – ст. 4 курсу, гр. Ф_{вн}-41

Науковий керівник – к.е.н., доцент Руденко В.В.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ

Глобалізаційні процеси у світовій економіці сприяють пошуку підприємцями ефективних способів мінімізації витрат і здійснення інвестиційної діяльності з використанням не лише дочірніх підприємств і транснаціональних корпорацій, а й підприємств, документально не пов'язаних одне з одним. Важливе місце у системі глобальних економічних відносин займають офшорні зони та зареєстровані на їхній території офшорні підприємства.

Сьогодні офшорні зони зазвичай згадуються в контексті проведення сумнівних фінансових операцій і «відмивання» капіталу, однак офшорні зони є найдавнішим інструментом міжнародного підприємництва з безліччю напрямів їх законного застосування. При належному використанні переваг офшорних підприємств у сфері міжнародної торговельної, інвестиційної, страхової, фінансової та інших видах діяльності можна не тільки уникнути наявних на сьогоднішній день численних негативних наслідків, а й підвищити конкурентоспроможність офшорного бізнесу. Обумовлено це тим, що сама сутність офшорних зон не має нічого спільного з кримінальною спрямованістю, а, навпаки, наповнена економічним змістом.

Офшорними зонами визнаються території, які мають розвинутий ринок капіталів, ліберальний податковий і валютний режим та ігнорують рекомендації міжнародних фінансових установ про вдосконалення міжнародного регулювання і контролю за банківською та фінансово-валютними системами [1, с.12].

Основним завданням офшорних зон є залучення додаткових коштів інвесторів у фінансові системи держав, територію яких вони охоплюють. При цьому інвестори отримують можливість користуватися всіма перевагами офшорних зон, до яких відносять: застосування порядку спрощеної реєстрації компаній; здійснення оподаткування за зниженою або нульовою ставкою; невисокий розмір мінімального статутного капіталу при реєстрації компанії; спрощена система надання фінансової

звітності або її відсутність; можливість вільного вивозу іноземного капіталу та відсутність валютного регулювання й контролю; можливість створення ефективніших юридичних баз для вирішення спорів; використання додаткових умов здійснення інвестиційної діяльності, особливо щодо залучення кредитів; збереження конфіденційності [2, с.134].

Разом з низкою переваг, інвестори стикаються і з негативними моментами взаємодії з офшорними зонами, серед яких: низький імідж та довіра до бізнес-структури, власниками якої є невідомі офшорні підприємства; посилена увага національних правоохоронних і фіскальних органів до бізнес-структур з офшорною юрисдикцією; обмеження до отримання певних ліцензій, до приватизації об'єктів державної власності, до бюджетних тендерів, до державного кредитування, до пільгового оподаткування, до оренди земельних ділянок; обмеження до допуску на національний фінансовий ринок [3, с.134].

Незважаючи на низку недоліків, офшорні зони є зручним і вигідним способом здійснення операцій в економічно і політично стабільних державах, що надають таку можливість. Прихильники застосування офшорних зон вважають, що офшорні зони з хорошою репутацією є легітимною і невід'ємною частиною міжнародної торгівлі і фінансів, а існуючий в офшорних зонах сприятливий інвестиційний клімат створює широкі можливості для здійснення інвестицій.

Одним з напрямів законного застосування офшорних зон є здійснення інвестиційної діяльності офшорними підприємствами. Адже підприємства, створені в юрисдикціях з низьким оподаткуванням, привабливі для розміщення в них капіталу інвестиційних фондів. У багатьох офшорних зонах немає податку на приріст капіталу, а при реєстрації офшорного підприємства у відповідній державі можна досягти застосування більш низької податкової ставки навіть у юрисдикціях з високим оподаткуванням у разі наявності пільгової податкової угоди щодо інвестицій з боку офшорних підприємств [4].

При переведенні інвестицій у дочірні, асоційовані та спільні підприємства також нерідко використовуються офшорні підприємства і трасти, адже в цьому випадку приріст капіталу у результаті розпорядження інвестиціями не оподатковується. Крім того, офшорні підприємства дозволяють досягти зниження податків при виплаті дивідендів і використовуються для створення інвестиційних портфелів, які можуть складатися з акцій, облігацій та інших інвестиційних інструментів та оподатковуються за зниженою або нульовою податковою ставкою. При розміщенні готівки у вигляді депозитів проценти,

отримані за ними, також не обкладаються податком.

Таким чином, офшорні зони є привабливими для офшорних підприємств завдяки сприятливому валютно-фінансовому режиму, можливості мінімізації оподаткування, високому рівню захисту банківської і комерційної таємниці, лояльності державного регулювання, з одного боку, та непривабливими для держав – донорів капіталу через недоотримання податкових надходжень до бюджету, безконтрольного вивозу капіталів з країни та посилення процесів тінізації економіки, – з іншого.

Література

1. Энциклопедия офшорного бизнеса : Практическое руководство. – Лондон. Цюрих. Бостон : Finance Research Group, 2007. – 255 с.
2. Руденко В. В. Інвестиційна діяльність в офшорних зонах: особливості реалізації та перспективи розвитку / В. В. Руденко // Вісник Хмельницького національного університету. Серія: Економічні науки. – 2015. – №1. – С. 133-138.
3. Редзюк Є. В. Офшоризація світової економіки: перспективи для України і світу / Є. В. Редзюк // Вісник Асоціації докторів філософії України. – 2015. – №11. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://aphd.ua/publication-34>.
4. Живихина О. С. Направления и механизмы функционирования офшорных зон как метода международного налогового планирования / О. С. Живихина // Управление экономическими системами. – 2011. – №10. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://uecs.ru/uecs-34-342011/item/699-2011-10-18-07-00-10>.

УДК 338(075.8)

ХАРАКТЕРНІ РИСИ І ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ МІКРОКРЕДИТУВАННЯ В УКРАЇНІ

Савчук О. – ст. 2 курсу, гр. Ф_{вн}-21

Науковий керівник – к.е.н., доцент Штефан Л.Б.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ

Дослідження сучасних тенденцій розвитку мікрокредитування малого і середнього бізнесу в Україні та виділення основних проблемних аспектів дасть змогу окреслити перспективні напрямки активізації діяльності банків на цьому сегменті ринку.

Нині отримання мікрокредиту – складний і тривалий процес, що передбачає значні адміністративні витрати як для банку, так і для бізнесу. А ускладнені процедури й підвищені вимоги до позичальників поряд із високими процентними ставками за кредитами суперечать сутності мікрокредитування як доступного, простого та швидкого способу одержання кредитних коштів. На ринку практично немає програм мікрокредитування, які реалізують за рахунок коштів банків, а державні програми стимулювання мікрокредитування або не діють, або ж їх недостатньо фінансують. Внаслідок цього на ринку спостерігається значна залежність банків від співпраці з міжнародними фінансовими організаціями і фондами підтримки підприємництва. Ця ситуація негативно впливає на стабільність ринку мікрокредитування в довготерміновій перспективі.

Основними факторами, що викликали таку залежність, є низька капіталізація банків, обмежена ліквідність у банківській системі країни і висока вартість ресурсів на фінансових ринках. Загалом оцінюючи характерні особливості ринку мікрокредитування в Україні, відзначимо низький рівень його розвитку. Фактори, які стримують розвиток мікрокредитування в Україні, можна поділити на дві групи: проблеми, що постають перед суб'єктами малого і середнього бізнесу, та проблеми для банківських установ [1].

До проблем, які перешкоджають банківським установам активніше розвивати мікрокредитування малого і середнього підприємництва, належать:

- висока вартість ресурсів у банківській системі країни та їх короткотерміновість;
- малі обсяги фінансової підтримки з боку міжнародних фінансових установ та фондів підтримки підприємництва;
- значні ризики функціонування сегменту малого та середнього бізнесу;
- низький рівень якості кредитних заявок клієнтів;
- недостатня розвиненість у банках технології мікрокредитування;
- недостатня захищеність прав кредиторів на рівні законодавства та судової системи;
- нерозвиненість бюро кредитних історій [2].

Висока ризиковість функціонування малих і середніх підприємств є чи не найбільшим стримуючим чинником активного розвитку банками мікрокредитної підтримки бізнесу. Інший такий чинник – значна кредитна завантаженість більшості діючих підприємств, а також негативний досвід співпраці з ними у кризовий період. Важливою проблемою є і низький рівень якості кредитних заявок клієнтів. Причинами цього можна вважати недосконалість розроблених бізнес-планів, низьку якість та ліквідність пропонованого забезпечення за мікрокредитами тощо. Якщо попередні фактори, що стримують розвиток мікрокредитування з боку банків, економічні, то наступні фактори законодавчі, адміністративні й технологічні.